

פרשת ויקרא

שבת זכור - פורים

י"ב אדר ב' תשפ"ד
שנה ט"ו גליון תש"ג

עטרת ששלים

קול קאמרנא 0747962080

עלון שבועי שע"י מוסדות קאמרנא בארה"ק • בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א • עיה"ק ירושלים ת"ו

דברי תורה מב"ק אדמו"ר שליט"א

דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם אדם כי יקריב מכם קרבן להוי"ה מן הבהמה מן הבקר ומן הצאן תקריבו את קרבנכם

(א ב)

ולכן ע"י שהאדם מתגאה גורם פירוד באותיות של שם הוי"ה, אבל ע"י שהאדם מתנהג בענוה, הוא מקרב את אותיות שם הוי"ה, כי באותיות ענוה יש בה ו"ה משם הוי"ה, וע"נ מענוה בגי' שם י"ה בהכאה, כזה יו"ד פעם ה"א.

וכמו שקראנו היום בפרשת זכור, שעמלק שהוא מרמז להיצה"ר שמסית את האדם לעבור על התרי"ג מצוות, וזה על ידי גאווה והתנשאות שהוא ר"ם בגי' עמל"ק, ולכן כתוב שם 'כי יד על כס יה' (שמות יז טז) ששם הוי"ה אינו שלם עד שימחה שמו של עמלק ע"ש ברש"י, היינו שע"י גאווה ואתו סילק את שם י"ה מו"ה, ולכן ע"י שהאדם מקיים את התורה ומצות בענוה ושפלות, הוא מקרב את האותיות של שם הוי"ה, וזהו מחיית עמלק בשלימות.

ואומרו עוד מן הבהמה היינו בהמ"ה בגי' שם ב"ן, שצריך ג"כ לתקן את בחינת המלכות שהיא בגלות. מן הבקר בחינת חסד, כי בקר רומז לאברהם שהוא מדת חסד שמתגלה בעת הבוקר (וה"ק ח"ב פא), וגם נאמר בו 'ואל הבקר רץ אברהם' (בראשית יז ז). היינו שצריך להמשיך למלכות הה' חסדים כדי למתק את הה' גבורות שבה.

ואומרו עוד ומן הצאן היינו שצריך לכוין בכל מעשיו לשם יחוד קודשא ב"ה ושכינתיה, כי צא"ן בגי' שם צ"א הוי"ה אדני, והנ' הוא בינה המיוחד אותם, כמו שאיתא ממרן הבעש"ט הקדוש (בעש"ט עה"ת ויקרא ד ה), היינו שהיחוד נעשה רק ע"י שעושה כל המצוות בבינה ובדעת, ולא כמצות אנשים מלומדה.

ועי"ז יקריבו את קרבנכם תתעלו במעלות רמות וקדושות, ויהיה לו גאולה פרטית, כמו שאיתא ממרן הבעש"ט הקדוש וע"א (בעש"ט עה"ת בראשית אות קסו) עה"פ בתהלים (פס יט) 'קרבא אל נפשי גאלה', שכל אדם צריך להתפלל ולהשתדל להביא גאולה פרטית שלו, וכשכל אדם ישתדל בזה, אז נוכח לגאולה הכללית כב"א.

רעוא דרעיון תשפ"ג לפ"ק

ענוה שלא יכתבנה אלא קטנה יותר משאר אלפי"ן שבתורה וכתבה קטנה.

ואומרו עוד קרבן להוי"ה היינו שע"י שהאדם מתנהג בענוה ושפלות הרוח ודבוק ומקושר בשם מ"ה, עי"ז יש בכוחו לקרב את ארבע אותיות שמו הגדול יתברך, להיות קרב אחד אל אחד, והיו לאחדים על ידו, וכמו שאיתא בזה"ק (ח"ג ה) וז"ל: האי דאקרי קרבן, קירוב מבעי ליה או קריבות, מאי קרבן. אמר ליה, הא ידיע הוא לגבי חבריאי, קרבן מאינון כתרין קדישין, דמתקריב כלהו כחדא, ומתקשרן דא בדא, עד דאתעבידו כלהו חד ביחודא שלים, לאתקנא שמא קדישא כדקא חזי. הדא הוא דכתיב קרבן ליהו"ה קרבן דאינון כתרין קדישין, ליהו"ה הוא, לאתקנא שמא קדישא, וליחודא ליה כדקא יאות, בגין דישתכחו רחמין בכלהו עלמין, ושמא קדישא יתעטר בעטרין, לאתבסמא כלא. וכן איתא בתיקון"ז (דף קז) וז"ל: ובגין דא קרבן לה' דאתקריבית אתתא לבעלה, הדא הוא דכתיב אדם כי יקריב מכם קרבן לה' מאי אדם דא יו"ד ה"א וא"ו ה"א, דאיהו קריבו דאתוון.

והביאור בזה כי ע"י שהאדם מתגאה הוא פוגם ב"ה משם הוי"ה, וכמו שאיתא בשער רוח הקודש (תיקון ז' דף יא) וז"ל: תיקון הגאווה, ובתחילה נבאר מהו הפגם שלה והיכן אחיזתה. דע כי הגאווה מקומה בשם י"ה, שהוא שתי אותיות הגבוהים שבשם ההוי"ה, אשר עליהם נאמר 'הוי"ה מלך גאות לבש' (תהלים צג), והנה היא גאווה כפולה, האחת היא בשם י"ה פשוט שהוא בגי' גאו"ה, והשנית היא באותיות מלוי שם י"ה בההי"ן, שהם וד"ה שגם הם בגי' גאו"ה, והנה לא יאתה הגאווה אלא להקב"ה, כי עליו נאמר ה' מלך גאות לבש. וכשהאדם מתגאה למטה גורם פגם למעלה, והוא כי הנה אין אחיזה לקליפות אלא בשתי אותיות ו"ה התחתונות של ההוי"ה, שהוא סוד הוי"ק בלבד כנודע, וע"י האדם המתגאה גורם גאווה ותגורת של הקליפות, שיתגאו ועליו עד מקום י"ה, ויתאחזו וינקו משם עיי"ש.

צריך להבין טעם למה כתוב כאן תואר אדם, הוה ליה למימר איש, ורש"י פירש למה נאמר, מה אדם הראשון לא הקריב מן הגזל, שהכל היה שלו, אף אתם לא תקריבו מן הגזל. ועוד צריך להבין מהו הכוונה מכאן, ורש"י פירש כשיקריב בקרבנות נדבה דבר הענין.

והביאור בזה יש לומר שכאן התורה אינו מדבר ממי שחטא ח"ו, רק להיפוך למי שרוצה להתקרב ולהתעלות עוד בקדושה וטהרה בתורה ויראת שמים, וזהו הכוונה של קרבן נדבה שנדבה לבו לעבוד את השי"ת בשלימות הכוונה.

ועל זה אומר התורה, איך הוא הדרך להתעלות בעבודת השי"ת, שמתחילה צריך להיות בבחינת אדם שהוא בגי' מ"ה, בבחינת 'ונחנח מוה' (שמות טו ז), היינו שצריך להיות מושרש בו מדת ענוה ושפלות, כי כשהאדם מתגאה כתוב 'ורם לבבך ושכחת את הוי"ה אלהיך' (דברים יז ח), וכן אמרו חז"ל במסכת סוטה (ה) כל אדם שיש בו גסות הרוח, אמר הקדוש ברוך הוא אין אני והוא יכולין לדור בעולם. ולכן ראשית עבודת האדם הרוצה להתקרב לעבודתו יתברך, צריך להתנהג בענוה ושפלות. וזהו אדם כי יקריב מכם היינו מי שרוצה לקרב את עצמו גופו ונשמתו להשי"ת בתורה ויר"ש במסירות נפש, וזהו מכאן, צריך להיות מתחילה בבחינת אדם בענוה ושפלות. ועי"ז יוכל לתקן כל מה שהוא צריך לתקן בעולם, בבחינת שם מ"ה החדש שמתקן את כל הרפ"ח ניצוצין כנודע (ע"ה שער התיקון פ"ב).

ולזה כתוב בתחילת פרשת הקרבנות ויקרא באל"ף זעירא, לרמז על ענין הענוה, כמו שאיתא בבעל הטורים וז"ל: אל"ף דויקרא זעירא, שמשוה היה גדול ועניו, לא רצה לכתוב אלא 'ויקרא' כאלו לא דבר הקב"ה עמו אלא בחלום כדרך שנאמר בכלעם (כמדבר ג' ד) כאלו לא נראה לו השם אלא במקרה, ואמר לו הקב"ה לכתוב גם האל"ף, ושוב אמר לו משה מחמת רוב

עטרת פיז

אמרות טהורות מרבתינו זי"ע

אֲשֶׁר נְשִׂיא יִחְטָא וגו' (ד.כב).

אמר רבן יוחנן בן זכאי, אשרי הדור שהנשיא שלו מביא חטאת על שגגתו. אם על שגגתו מביא חטאת צ"ל מהו על זדונו. אם נשיא שלו מביא חטאת צ"ל מהו הדיוט [תורת כהנים].

בפר כהן משיח ובפר העדה כתיב (שם ג יג) אם. ובכאן כתיב אשר, מוכיח שהוא לשון אישור, מלשון 'כי אשרוני בנות' (בראשית ל יג). והוא שבח לדור שהם כל כך צדיקים, שהנשיא שלהם נתן לב שהוא חוטא ומרגיש בחטאו, ונכנע לפני המקום ברוך הוא וברוך שמו. כי אם יתגאה חלילה, בודאי לא ירגיש בחטאו, וסובר שהוא צדיק גמור. וזהו אשרי הדור שהנשיא שלהם חוטא, והיינו שמרגיש בחטאו בשגגה ומביא כפרה. ואם הוא מנקה את עצמו כל כך, בודאי ילמדו ממנו ויקבלו ממנו אור וקדושה אנשי דורו להיות

טהורים וקדושים, כידוע (שבת נד:) כל שיש בידו למחות באנשי דורו, מלשון 'ומחה על כתף' (במדבר לד יא), להתפשט קדושתו עד שיקבלו ממנו אנשי דורו. והבן מאוד עמוק לדרכי עבודה שבלב, כידוע למשכילים בעבודה.

'עשירית האיפה' דף כט: מרבינו יצחק אייזיק מקאמרנא

כי כל שאר וְכָל דְּבַשׁ לֹא תִקְטְרוּ מִמֶּנּוּ אֲשֶׁה לְהוֹי"ה (ב יא).

ודע שיש אשה אחרת מצד פנימיות יצר הרע דקדושה, גבורת קדושות, והוא בחינת דבש, כי הוא הכח המעורר לכל חמימות הקדושה, לחדווא דשמעתא, לתורה המתוקה מדבש ונפת צוף, ולכל חמימות ותשוקות לעבודה ולדביקות, התלהטות והתקשרות יחודי שמתויו יתברך, כמבואר ברמז בדברי מרן אלקי, אבל מחמת שהוא מצד הגבורות ומספרו של דב"ש אשה, יכולין לפעמים הקליפות לינק משם.

כי באמת אחר עבודה בהתקשרות והתלהטות, צריכין שמירה יתירה, ולכן צריכין לזיזה שלא להקריב אותו על המזבח לצורך יחוד הפנימי האמיתי, כדי שחלילה לא יהיה להם חלק בעליות העולמות, ובהתקשרות בקשר אמת לאחד אמת,

ולא יתאחזו בשפע היורד, וכל התקרבות על המזבח לא היה אלא בדברים שהם מיצר טוב, כי באמת עבודה אמיתות צריך להיות בביטול המציאות, עד שלא ירגיש נועם זיו מתיקת אור והדר, אלא הכל לרצון הבורא, והבן מאוד.

'אוצר החיים' דף טו: מרבינו יצחק אייזיק מקאמרנא

ואם מְנַחֵת מִרְחֶשֶׁת קֶרֶבֶן סֶלֶת בְּשִׁמּוֹן תַּעֲשֶׂה (כ ז).

ר' חנניא בן גמליאל אומר, מרחשת עמוקה, ומעשיה רוחשין. ומחבת צפה, ומעשיה קשים [תורת כהנים]. ור' חנניא פליג ואומר, שלא על כפרה באה המנחה, אלא על תיקון נפשו בשלימות.

כי יש ב' מיני עבודת, עבודת הנפש, לעמוק בחכמות חכמת שלמה והבן, ועל ידי עיונו בעומק החכמה, קונה לעצמו נפש ישראל בשלימות. ולכן מרחשת מעשיה רוחשין, ושמונה צבור לתוכה, ואין האור שורפה, כי לפעמים מגודל האור אלקי המתגבר על חלקי הנפש, לא יכול לעמוק כל כך בעומק החכמה כי האור שורפו. אבל בעת קניות הנפש, עיקרה לעיין ולקנות חכמה. ומחבת היה האור שורף את השמן והבן מאוד, ולכן מעשיה קשים בתוקף וגודל אור אהבה, והבן מאוד לדרך עבודה התמימה, קצרת.

'עשירית האיפה' דף טו: מרבינו יצחק אייזיק מקאמרנא

עטרת חכמים

עיונים וביאורים מרבתינו זי"ע

וְשָׂעֵה אֹתוֹ בְּכַנְפָיו לֹא יִבְדִּיל וְגו' (א יז).

ראה נועם דברי רש"י ז"ל בחומש, וזה לשונו: בכנפיו עם כנפיו, אינו צריך למרוט כנפי נוצתה, דהיינו נוצת הגדלים על הכנפים שהם גדולים. ואח"כ אמר רש"י ז"ל עוד, בכנפיו נוצה ממש, כדי שיהא קרבנו של עני מוהדר.

ומעתה ראה נועם ומיתוק דבריו הקדושים, מתחלה אמר לפי האמת, דשם כנפים לא יפול על הנוצה, אלא על הכנף, ולכן פירש הכתוב בכנפיו שאינו צריך למרוט כנפי נוצתה, דהיינו הנוצה הגדילה על הכנף, דאם על הכנף ממש, האיך יעלה על הדעת להסיר אבר, אלא על כרחק על הנוצת הגדולים.

ומעתה מה ענין שיסוע אצל הכנפים, ולכן חזר ופירש בכנפיו נוצה ממש, אין כוונת רש"י לפירש מלת כנף על נוצה, זה לא יעלה על הדעת, אלא מלת כנף פי' לעיל שהוא הנוצת הגדלים על הכנף. ואח"כ מפרש כוונת הכתוב כי מה ענין שיסוע אצל הכנפים,

ראשי תיבות 'לאשמה בה' ועיי"ש מה שמפרש בהרבה אופנים.

ונראה לי לפרש בזה, דהנה האדם בכל ימות השבוע יכול חו"ש להיכשל בחטאים, אבל כשבא שבת קודש, ובא שבת בא מנוחה, יש לו מנוחה מהיצה"ר, כמ"ש חכמינו ז"ל (ירושלמי דמאי פ"ד ה"א) אפילו עם הארץ אימת שבת עליו. ואז אפשר לו לעשות תשובה על כל השבוע, ויהיה לו מנוחה מכל העבירות שעשה, וגם הרי שבת קודש מכפר על הכל כמאחז"ל (שבת קיח:) כל המשמר שבת כהלכתו אפילו עובד עבודה זרה כדור אנוש מוחלין לו. וממילא הוא נעשה שלום בינו לבין המקום, ובינו לבין חבירו, ובין איש לאשתו, אבל אם אין עושים תשובה אז יש ח"ו פירוד, כי זה לעומת זה.

וזה שאמרו חז"ל בב"ר (כג יג) פגע בו בקין אדה"ר, א"ל מה נעשה בדיןך, א"ל עשיתי תשובה וכו', מיד עמד אדה"ר ואמר 'מזמור שיר ליום השבת טוב להודות לה' (תהלים צב א-ב) עיי"ש.

וזה לדעתי מרמז לאשמה בה ר"ת ל'אל א'שר ש'בת מ'יכל ה'מעשים ב'יום ה'שביעי, כי לאשמה בגימטריא שלו"ם, לרמז שע"ז שעשה תשובה, וע"י שבת קודש שמכפרת על חטאיו, יהיה שלום בינו לבין המקום ב"ה.

'מעשה שלום' ח"א דף שטו: מרבינו שלום מקאמרנא

ולכן אמר אח"כ בכנפיו נוצה ממש, היינו שתיבת כנפיו כולל במכל שכן את הנוצה ממש כמו שפירשנו מלעיל. ומעתה יעלו דברי הברייתות בענין אחד.

הכלל מדברינו, ששני דברים צריך להשמיענו, אחד, שאף במקום השיסוע לא יסיר הנוצה. ועוד, שאף נוצת הגדולות שעל הכנף לא יסיר, והיה צריך לכתוב ושסע בנצתה והקטיר בכנפיו, ומפלאי התורה לקצר, נכתוב ושסע בכנפיו ומשמיענו שניהם ודו"ק. הוצרכתי להאריך מחמת שראיתי מבוכה בין הראשונים. והנלע"ד כתבתי. בריך רחמנא מרא דעלמא.

'עשירית האיפה' דף יג: מרבינו יצחק אייזיק מקאמרנא

וְכַפֵּר עֲלָיו הַכֹּהֵן לִפְנֵי הוֹי"ה וְנִסְּלָהּ לוֹ עַל אֶתֶת מִכָּל אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה לְאֲשָׁמָה בָּהּ (ה כו).

כתב אא"ז הגה"ק רבי יצחק אייזיק יהודה יהואל מקאמרנא זלה"ה בספרו הקדוש היכל הברכה (דף מ). שלאשמה בה ר"ת ל'אל א'שר ש'בת מ'יכל ה'מעשים ב'יום ה'שביעי, עיי"ש מה שמפרש לדרכו. וכן איתא מהגה"ק בעל מאור ושמש על התורה"ק (לפרשת החדש ד"ה בגמרא) וז"ל: שמעתי מהרב הקדוש רבינו מנחם מענדיל מרימאנוב זצוק"ל שהמנהג היה מקדם, כשסיים הקורא לקרות פרשת ויקרא, שמוסימת 'לאשמה בה' היו הקהל עונים אחריו ל'אל א'שר ש'בת מ'יכל ה'מעשים ב'יום ה'שביעי שהוא

קִימוּ (וקבל) וְקָבְלוּ הַיְהוּדִים עֲלֵיהֶם וְעַל זְרָעָם וְעַל כָּל הַנְּלוּיִם עֲלֵיהֶם וְלֹא יַעֲבוֹר לְהִיּוֹת עוֹשִׂים אֶת שְׁנֵי הַיָּמִים הָאֵלֶּה כְּתַבְתֶּם וְכִזְמוּנְתֶּם בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה. (מגילת אסתר ט כז)

כמה דקדוקים בפסוקי המגילה

צריך להבין הענין שבמגילה הכתיב הוא 'וקבל' והקרי הוא 'וקבלו' בתוספת וא"ו. גם צריך להבין מה דכתיב 'ככתבתם וכזמונתם' שזה מורה על שתי דרגות, וגם מה דכתיב 'בכל שנה ושנה'.

ענין 'כפה עליהם הר כגיגית' שישאל קיבלו התורה גם במצבים של מסירות נפש

ויש לכאר הענין, דהנה אמרו חז"ל הקדושים **במסכתא דשבת (פג.)** 'ויתעבו בתחתית ההר (שמות יט יז), א"ר אבדימי בר חמא בר חסא מלמד שכפה הקב"ה עליהם את ההר כגיגית ואמר להם אם אתם מקבלים התורה מוטב ואם לאו שם תהא קבורתכם א"ר אחא בר יעקב מכאן מודעה רבה לאורייתא'. **ובתוספות (ד"ה כפה עליהן הר כגיגית)** הקשו ואע"פ שכבר הקדימו נעשה לנשמע וא"כ למה היו צריכין לכופין, ותירצו שמא יהיו חוזרים כשיראו האש הגדולה שיצאתה נשמתן, ולכן היו צריכין לקבל שוב התורה בדרך של 'כפה עליהם הר כגיגית'.

ונראה לבאר ולהרחיב בדברי התוספות, שכשאמרו ישראל 'נעשה ונשמע' אזי קיבלו את התורה רק באופן ומצב שיהיה נוח להם לקיים את התורה, אבל לא במצבים של מסירות נפש. אכן שכפה עליהם הר כגיגית, או אז קיבלו עליהם ישראל לקיים את התורה במסירות נפש ובכל מצב ומצב.

בדרך העולם שבתחילה הוא יראה ואחר כך אהבה

והנה בהמשך הגמרא (שם) 'אמר רבא אעפ"כ הדור קבלוה בימי אחשוורוש דכתיב (ט כז) 'קימו וקבלו היהודים' קיימו מה שקיבלו כבר. וברש"י, בימי אחשוורוש - מאהבת הנס שנעשה להם. והיינו שאז קיבלו את התורה בבחינת אהבה, וא"כ אי אפשר לומר עוד 'מכאן מודעה רבה לאורייתא', כי הדור קיבלוה מאהבה.

היוצא מזה, שבתחילה קיבלו ישראל את התורה בבחינת יראה, ואחר כך הדר קיבלו את התורה בבחינת אהבה. והכלל הוא שבדרך העולם בתחילה הוא בחינת יראה ואח"כ הוא בחינת אהבה, וזה מה שאיתא בהמשך שם בגמרא 'אמר חזקיה מאי דכתיב (תהילים עו ט) 'משמים השמעת דין ארץ יראה ושקטה' אם יראה למה שקטה ואם שקטה למה יראה אלא בתחילה יראה ולבסוף שקטה'. כך היה גם בבריאת העולם שבתחילה בראה במידת הדין ואחר כך שיתפה במידת הרחמים (רש"י בראשית א א), וזה גם הכונה מה שאיתא בבריאת העולם שבתחילה היתה הארץ תהו ובהו וחשך על פני תהום, ואחר כך 'ויאמר אלהים יהי אור ויהי אור' (בראשית א ב-ג). גם מצינו (בר"ר טו) צדיקים תחילתן יסורין וסופן שלווה, והכונה אחת היא, שדרך העולם שבתחילה הוא קשה יותר ואחר כך נהיה יותר קל.

ענין שאמרו ישראל קודם נעשה ואחר כך נשמע

והנה אנו מוצאים בקבלת התורה שבתחילה אמרו ישראל כל אשר דיבר ה' נעשה, ואחר כך אמרו כל אשר

דיבר ה' נעשה ונשמע. וצריך לדעת למה אמרו ישראל קודם רק נעשה ואחר כך הוסיפו לומר גם נשמע.

מצות עשה בחינת אתערותא דלתתא ומצות ל"ת אתערותא דלעילא

ויש לומר שנעשה ונשמע שתי דרגות הם, דהנה יש מצות עשה ויש מצות לא תעשה, ולא הרי קיום מצות עשה כקיום מצות ל"ת, כי כשהאדם מקיים מצוה שהוא בקום ועשה הרי הוא טורח בקיום זה המצוה, ואינה באה לו בניקל וזהו בחינת אתערותא דלתתא, שהאדם צריך לעורר מעצמו זה המצוה, משא"כ בקיום מצות ל"ת זה יבוא לאדם בניקל, כי אין לו לטרוח עבור המצוה, וזהו בחינת אתערותא דלעילא שנעשה מעצמו.

בתורה לא נכתב ברוך שם - יהודא תתאה, כי לעת"ל יתעלה ליחודא עילאה

גם יבואר מה דאיתא בזה"ק (ח"א יב. יח.) דיש בחינה של יחודא עילאה שהוא שמע ישראל שהוא יחוד או"א, ויש בחינה של יחודא תתאה שהוא ברוך שם וכו' שהוא יחוד ז"ן. וכבר ביארנו כמה פעמים הענין מה שלא נכתבה בתורה ברוך שם שהוא יחודא תתאה רק אמרו יעקב כמאמרם ז"ל (פסחים נו), כי לעתיד לבוא יתעלה יחודא תתאה כיחודא עילאה כמבואר ממרן האריז"ל בלקו"ת זכריה עיי"ש, ולכן לא נכתבה בתורה דבר שלא קיים לעולם, וזה שאנו אומרים ברוך שם בגלות משום כי עדיין לא נהיה התיקון השלם.

ישראל אמרו בתחילה רק נעשה כי רצו להיות בדרגה של יחודא עילאה

ובזה יבואר מה שאמרו ישראל בתחילה נעשה לבד ולא נשמע, כי נעשה יורה על מצוות עשה שהוא יחודא עילאה ונשמע הוא מצוות ל"ת שהוא יחודא עילאה, וכדיביארנו שמוצות עשה הוא במעלה גדולה יותר שהאדם צריך לטרוח עבורה, ולכן היא בבחינת יחודא עילאה משא"כ מצות ל"ת, וישראל כשאמרו נעשה רצו בתחילה להיות במדרגה גבוהה יותר בבחינת יחודא עילאה.

ולזה איתא בחז"ל (שבת פח.) בשעה שהקדימו ישראל נעשה לנשמע יצתה בת קול ואמרה להן מי גילה לבני רז זה שמלאכי השרת משתמשין בו, והיינו שמלאכי השרת משתמשין בדרגה של יחודא עילאה, ויצאתה בת קול ואמרה מי גילה רז זה של הדרגה של יחודא עילאה לבני.

קימו רומזו למצות עשה וקיבלו רומזו למצות לא תעשה

וזה הכונה בדברי הגמרא (שם) הדור קבלוה בימי אחשוורוש דכתיב (ט כז) קימו וקבלו היהודים, שקיימו הכונה על מצוות עשה יחודא עילאה שצריך לקיים המצוה על ידי עשייה, וקבלו הכונה למצוות ל"ת יחודא תתאה, כי קבלו הוא כמו שמיעה בלי עשייה, ובני ישראל בימי מרדכי ואסתר הדור קימו וקבלו עליהם מאהבה ב' הדרגות במצוות עשה ול"ת.

נכתב וקבל חסר וא"ו כי בתורה לא נכתב בחינת יחודא תתאה

ובאלה הדברים יבואר מדוע בתיבת וקבל הכתיב הוא בלא וא"ו והקרי הוא וקיבלו בתוספת וא"ו, כי תיבת וקבל מורה על יחודא תתאה כדאמרן, והאות ו' הוא בחינת מחבר וייחוד, ולכן הכתיב הוא בלא ו' וכמו שיביארנו שיחודא תתאה לא נכתב בתורה רק יעקב אמרו, ולכן הקרי הוא עם ו'.

ככתבם רומזו לתורה שבכתב וכזמונם רומזו לתורה שבעל פה

גם יתבאר מה שדקדקנו על שתי הלשונויות ככתבם וכזמונם, שככתבם הכונה על תורה שבכתב שהוא יחודא עילאה, וכזמונם הכונה על תורה שבעל פה מה שתקנו חז"ל בזמנם וזהו יחודא תתאה, וישראל הדור קיבלו את שתי התורות שבכתב ושבע"פ ככתבם וכזמונם בכל שנה ושנה.

בכל שנה ושנה יש את החידושי תורה שלה

וענין של כל שנה ושנה כבר אמרנו כמה פעמים, שבכל שנה ושנה יש את החידושי תורה וחידושי הלכות שצריך לחדש לאותה שנה וכדברי הריטב"א (ערוינין יג.), וישראל קיבלו עליהם את התורה מאהבה מגודל הנס שנעשה להם בימי אחשוורוש וכדברי רש"י לעיל.

תכלית יום הפורים לקבל את התורה מאהבה

וזהו תכלית תוקף קדושת יום הפורים שיקבלו עליהם ישראל את התורה בשלמות, וכל הנס שארע להם בימי מרדכי ואסתר הוא כדי שיקבלו את התורה מאהבה, כי זה כל האדם לעסוק בדברי התורה וכמאמרם ז"ל (קידושין מג) נענו כולם ואמרו תלמוד גדול שהתלמוד מביא לידי מעשה.

בימים ההם בזמן הזה נזכה לניסים גלויים

יעזור ה' שנוכה לניסים ונפלאות, שכעת בארץ ישראל אנו חסרי זקוקים לניסים גדולים, ובנוסח של 'ועל הניסים' אנו אומרים בימים ההם בזמן הזה, כן יעזרונו ה' שנוכה בזמן הזה לניסים גדולים, וארז"ל (תענית כט.) משנכנס אדר מרבין בשמחה, וזוה השמחה יושפע לנו ניסים ורחמים, ונזכה לתשובה שלמה, ולקבלת התורה בשלמות.

הארת פורים יישאר לעד ולא יבטל

והנה ואיתא בחז"ל (מדרש שוחר טוב משלי) שימי הפורים לא נבטלין וישאר לעתיד לבוא כי הוא מעין הגאולה השלימה, ויהי רצון שנוכה בקרוב לגאולה השלמה במהרה בימינו אמן.

שוה"ט פורים קטן תשפ"ד

עטרת פז

אמרות טהורות מרבתינו ז"ע

ומרדכי ידע את כל אשר נעשה. (אסתר ד א)

שמכל ענין עשיות המן לא היה מתפחד, אדרבה כמו שפרשנו שהיה אומר שהוא ימחה את שם המן, והיה מתגרה בכלב לומר לו עבדי אתה, אבל 'ומרדכי ידע' ברוח הקודש שנגזרה גזירה זאת מאת הקב"ה, ויצא בתוך העי"ר מספר תשובה, אחד מעיר מוכה כל העיר (סנהדרין קיא), שיקשר עצמו עם תוך של כל אחד.

כתם אופיר' מרבינו יצחק אייזיק מקאמרנא

לך קנוס את כל היהודים הנמצאים בשושן וצומו עלי ואל תאכלו ואל תשתו שלשת ימים לילה ויום (אסתר ד טו).

כתב בספר 'דבש לפי' (מהחיד"א מערכת א) בשם מהרצ"ו ז"ל אסתר היתה גלגול חוה. לדעתו כי חוה אכלה מעץ הדעת ואסתר תקנה, וזה דשלחה למרדכי לגזור תענית (אסתר ד טו) אל תאכלו ואל תשתו לתקן אותה אכילה. וזה כאשר הקב"ה הקב"ה עזר ונעשה הנס תקנו בסעודת פורים אכילה ושתיה מהו דוקא אכילה ושתיה. לרמוז כל הדעות באכילת עץ הדעת (בר"ר טו ז) דלמאן דאמר חיטה היה לתקן בסעודה באכילה. ולמאן דאמר יין היה לתקן בשתיה משתה היין. ולמאן דאמר אתרוג היה לתקן בקריאת המגילה שנקראת אגרת. כדברי הברית כהונת עולם שהם אתונו אתרג.

ונקראת אסתר הדס"ה לרמוז כי בחטא חוה לא נפגם הוש הר"ח (בני יששכר, אור א, י) ואסתר תקנה חטאה לכן נקראת הדס"ה. וזה על ידי קבלת התורה נתקנה זוהמת הנחש, וזה בימי מרדכי ואסתר הדר קבלו התורה ברצון (שבת פח, א) לרמוז לתקן חטא חוה. וזה שביקשה אסתר וצומו עלי שלשת

ימים לרמוז על שלושת ימי הגבלה כי מבואר במדרש (אסתר ד ו, ב) איש יהודי מלמד ששקול מרדכי בדורו כמשה בדורו.

'פרי חיים' מועדים מרבינו חיים יעקב מקאמרנא

רוח והצלחה יעמוד ליהודים (אסתר ד יד).

מרדכי מספר עד"ר, לדעתו מרמז דברי הבעל הטורים (בראשית לב יז) ב' במסורה ורו"ח תשימו בין עדר לעדר, רוח והצלחה יעמוד ליהודים. היינו כי אמרו חכמינו ז"ל (מגילה יב ב) בכתוב (אסתר ב ה) איש יהודי, אלמא מיהודה בא מרדכי ואחר כך מיחסו לבנימין איש ימיני, אביו מבנימין ואמו מיהודה, וזה בא מרדכי מן רח"ל ומן לא"ה, מספר עד"ר, ומרדכי גם כן מספר עד"ר, וזה שפיר ורוח תשימו בין עד"ר לעד"ר, בין לא"ה רח"ל מספר עד"ר, ובין מרדכי" מספר עד"ר. וזה שפיר מרמז המסורה ורוח תשימו וכו' רוח והצלחה יעמוד ליהודים וזה מרמז בכתוב (במדבר כא א) וישמע הכנעני מלך עד"ר, פירש רש"י ז"ל שער"ד עמלק היה עיי"ש, וזה דבר נפלא בס"ד.

'פרי חיים' מועדים מרבינו חיים יעקב מקאמרנא

ויעבר מרדכי ונעש ככל אשר צונו עלי וקיימתי. (אסתר ד יז).

שנתלבש בעיני עצמו בעבירה, שגם הוא עבר איזה עבירה דקה כמו ששלחה לו בגדים להתלבש בחלוקין של ישראל כשמואל הנביא (ירושלמי תענית יא). ואמר חטאתי אני החוטא, וכן משה רבינו שבר על פי הגבורה כלים בחמתו הלוחת כדי להשתתף עצמו עם ישראל שעבדו ע"ז, ובה על ידי תשובתו הרמתה יעלה גם ישראל לתשובה, כי כל מי שאינו מחויב בדבר אינו מוציא את הרבים ידי חובתו, הכל ידוע ליועץ. וזהו 'ועבר מרדכי ונעש ככל אשר צונו לו אסתר' בשליחותו הבגדים, וזה יגרום להכרית כל מריע וישראל יתעלו לחיים אמיתיים בגזירות חי וקיים אכ"ר.

'כתם אופיר' מרבינו יצחק אייזיק מקאמרנא

ותען אקתר ותאמר שאלתי ובקשתי. (אסתר ה ז).

על דרך הפשוט הוא 'ותען' לאחשוורוש, 'ותאמר' במחשבה ורצון אל מלך עליון שמאנתו היתה שואלת, כמעט 'ואתפלל אל אלהי השמים ואמר למלך' כי זה עצמו היה התפלה, כי היאך יתפלל בעמדו לפני המלך, וזה עצמו היה התפלה 'אם על המלך טוב ואם ייטב עבדך לפניך' (נחמיה ב ד-ה) ע"ש, וכן כאן אמירתה למלך היה תפלה לאל עליון.

'כתם אופיר' מרבינו יצחק אייזיק מקאמרנא

ותאפק הקן. (אסתר ה ז).

נמסר במסורה ב"פ כתוב 'ותאפק' חדא כאן, ואידך 'ותאפק ויאמר שימו לחם' (בראשית מג לא). כי זה ידוע שניצוץ הטוב שהיה בהמן היה מן מקום שיוורד המן לישראל, ועל ידי זה ביום מפלת הרע שלו מצוה לאכול ולשתות, כדי להמשיך שפע לכל ישראל בקדושה, וזה מרמז המסורה 'ותאפק ויאמר שימו לחם' 'ותאפק המן' שנתחזק שפע המן לירד פרנסה ושפע לישראל בגלות אכ"ר.

'היכל הברכה' מרבינו יצחק אייזיק מקאמרנא

תנתן לי נפשי בשאלתי ונעמי בבקשתי. (אסתר ה ג).

ענין שאלה ובקשה, תבין שגביר אחד מופלג הרבה בעושר וצריך לפעמים על רגע מאה רעננדיך, ושואל לאיש פשוט היש תחת ידך על שעה קלה ליתן לי מאה רעננדיך, פשוט שאין זה בקשה אלא שאלה אם יש לו ירוץ כגבור ליתן, ובקשה שייך עני המבקש איזה טובה מן עשירי. ובאמת אסתר הצדיקת כבר מסרה נפשה באמת על עמה ועל קידוש השם, ולא היה לה אלא דרך שאלה 'נפשי בשאלתי' שאינו אלא שאלה שאני שואל ממך אם תתן או לא, כי כבר מסרתי נפשי באמת, אבל 'נעמי בבקשתי' אבל נפשי לא שייך ביה בקשה, כי ברצון נפשי ובשמחה אני נתון נפשי על ישראל כמעט מתי יבוא לידי דר' עקיבא.

'כתם אופיר' מרבינו יצחק אייזיק מקאמרנא

עטרת חכמים

עיונים וביאורים מרבתינו ז"ע

ותשלח בגדים להקב"ש את מרדכי וקהסיר שקו מעליו ולא קבל. (אסתר ד ד).

דבר זה מתמיה וכי חשבה אסתר שמחמת חסרון בגדים לובש מרדכי שק ששלחה לו בגדים. אלא שזה ששלחה להסיר שקו כי הבינה ברוח קדשו ואמרה אין זמן כעת להמתקה, אלא להכרית אויב ולהשמיד פרוי ממעל, ויותר טוב שתלביש בגדים. מבואר בדברי ראשונים כי בגד יאמר על הבגידות, 'והם כבגד יבלו' (תהלים כב כ), שצריכין לבלות ולכלות, כי כל אדם כלול מטוב ועד רע הטוב לבוש והרע בגד, 'ויהיו בגדיך לבנים' (קהלת ט ח) שתתלבן אותם על ידי תשובה, 'ובגד ללבש' (בראשית כ ח) שיהיו הכל לטוב, ומה שאינו חוזר כבגד יבלו ויתבטל הרע לגמרי. ולכן שלחה אסתר יותר טוב תעשה כמו שעשה שמואל, שלבש חלוקן של ישראל (ירושלמי תענית יא), היינו בגד שנחלק מן הקדושה של ישראל והשתתף בלב אחד עם כל ישראל, ואמר חטאתי.

מילה לנימול בשמונה, שאז נכנס בבריתו של אברהם אבינו, ואחרי הברית נכלל בכלל ישראל, 'אשר כרת את אברהם ושבועתו לישחק' (תהילים קה ט) למה כתוב 'לישחק', שהכוונה שמרמזים לדרך הנימול את השני הדברים האלו, דהיינו שאם יעשה מצות ומעשים טובים או יהיה לו ש"י עולמות, ואם לאו חס וחלילה או יהיה לו גיהנום, וזהו 'ישחק' אותיות ש"י ח"ק, וח"ק הוא מספר גיהנום, עד כאן שמעתי ודפח"ח ושפתים יסק.

וזהו הכוונה מה שאיתא במסכת ברכות (כה) כשחלה רבן יוחנן בן זכאי וכו', ולא עוד, אלא שיש לפני שני דרכים, אחת של גן עדן, ואחת של גיהנום, ואיני יודע באיזו דרך מוליכים אותי, ולא אבכה.

וזה הפירוש ג"כ כאן, מאיזה זכות היה ליהודים בפורים שיעשה להם נס גדול כ"כ, הוא מפני שהם עשו תשובה באמת, וזכרו את השני הדברים הנ"ל, וזה שושנת יעקב שאפילו אלו שהם היו בבחינת יעקב שהוא המדרגה הפחותה משם ישראל, ג"כ נצלו בזכותו. וזה אמרו שושנת יעקב ר"ת ש"י עולמות, צ"חלה ושמחה ב'אאותם יחיד' בגי' גיהנום, שבזכות שהם זכרו את השני הדברים הנ"ל נושעו. וכל זה ע"י תכלת מרדכי שמרדכי הצדיק היה מוכיר להם את זה, ועי"ז נעשה להם הנס, ודי בזה כעת בעזרה"ת ודו"ק.

'נשמת שלום' מועדים דף שכו מרבינו שלום מקאמרנא

ובהתקשרות הזה של ישראל באחדות נכרת ונשמד עמלק, ושואל חטא במה שחמל על מיטב, כי היה הזמן להכרית אף מעט טוב שבו, כי בא להורגו השכם להורגו, על כן רמזה לו בשליחותו בגדים שהעת הוא לאסוף עם ישראל וליבוש חלוקן של ישראל באחדות ולעשות תשובה ולומר חטאתי, אבל השק שבא להמתקה אין הזמן גורם, ולזה להסיר שקו מעליו ולא קבל, כי לא הודה לדבריה עדיין, והיה מרדכי רוצה בהמתקה.

'כתם אופיר' מרבינו יצחק אייזיק מקאמרנא

שושנת יעקב צהלה ושמחה בראותם יחד תכלת מרדכי (פי"ט לפורים).

אפשר לומר, שאיתא בספרים הקדושים ששני דברים צריך האדם לדעת כל ימי חייו, דהיינו שאם יעשה מצוות ומעשים טובים, אז יהיה לו שכר של ש"י עולמות (עוקצ"ם פ"ג מ"ב), ואם חס וחלילה לא יקיים המצוות יהיה לו גיהנום, ואם השני דברים יהיה לו במחשבה תמיד, אז בודאי יעשה רק מצוות ומעשים טובים. כי מה שבא לאיש הישראלי שיעשה דבר עבירה, הוא משום שהוא שוכח את השני הדברים הנ"ל.

ושמעתי בענין זה מאבי הגה"צ רבי חיים יעקב מקאמרנא שליט"א [צוק"ל], על מה שאנו אומרים בברכת ברית

עטרת החסידות

מספרי רבותינו הקדושים זי"ע

פרשת זכור

זכור את אשר עשה לך עמלק בדרך בצאתך מצאתך ממצרים: אשר קרך בדרך ויזנב בך כל הנקשלים אחרך ואתה עניף ויגע ולא ירא אלהים: (דברים כה יז-יח)

עמלק עשה לך הכל מקרה

אמרו לי משמים, מהו דכתיב במחיות עמלק, שאומר רשעות שלו שעושה לך הרשע ס"ם שיונק מנוגה כדי להטעות העולם, 'אשר קרך בדרך' (דברים כה יח) שעשה לך הכל מקרה, לכפור בהשגחות אלופו של עולם בכל תנועה, וכל דבר קטן וגדול הכל [הוא] בהשגחות השם יתברך בפרטי פרטיות על כל תנועה. ועמלק קליפות ס"ם עשה לך בפיתוי שפיתה אותך [ש]הכל מקרה והפקר. 'ויזנב בך' עשה לך הדיבור וכ"ב אתוון, שתדבר בלי חיות ומוחין של ראש, אלא 'ויזנב' בלי מוח וחיות (אהלות א, ה), ויזנב ב"ך (כ"ב אותיות). ועוד עשה לך, 'כל הנחשלים' שהם מסיטרא של נחש הקדמוני קליפות נגה בפניות ושקר ובלתי חיות, כולם רודפין 'אחרך' ואתה רב שלהם.

ואחר כך חזר לדבר עם ישראל 'ואתה עיף' כמבואר במדרש (אסתר י"ג ד) עוסק בכל יום בהבל [י] עולם ברויות, וכשירצה לעסוק בתורה הוא 'עיף ויגע', כי הם לו עמל ויגיעה ומושא כבוד. 'ולא ירא' שאין לך שום יראה מן השם יתברך, ומהיכן היה לך זה, כשאתה עוסק בדברי קדושה 'אתה עיף ויגע ולא ירא', זה גרם לך עמלק שעשה אותך אלהים בגאווה וגדלות.

כמבואר ב'רבינו בחיי', מעטים הם שאינם עושים עצמם אלה כפרעה הרשע וכמלך צור, ובפרט בדקות כי נופל בקליפות נוגה, ושם עושה הכל בדקות שלא לשם שמים בלתי הכנעה עד עפר ואפר, 'ונחננו מוח' (שמות טו:ז) בעולם הזה, ובעולם הבא ['ונחננו'] המנוחה שלנו [הוא] 'מוח', והוא באמת עבודה קשה שבמקדש, וכל ברי ישראל ראוי לו ונכון לעשות רצון בוראו באמונה גדולה ולב שמה.

'זהר חי' ח"ה דף קסג:

קליפת עמלק הוא קליפת תקיפה מאוד

עמלק הטמא, אל אחר, שער המינות, אשר אנו מצוין למחקו ולהרסו, כי הוא שורש וראש כל הקליפות, ראשית גוים עמלק, ההולך נגד שער החמשים דקדושה, תכלית הידיעה שלא נדע, בביטול לאפס ואין נגד יוצר כל ומבלי להרהר אחריו.

כי מה יש להרהר מו שדעתו שפלה דעת בהמה אחר אדון יחיד המרומם על כל, ולדעתו אין סוף ואין תכלית, ואנו נחשבין בהמה לפניו יתברך, אלא יצדיק הכל וידע שצדיק וישר הוא, ואין לך פעולה קטנה מבלי השגחתו יתברך בפרטים) פרטיות.

וקליפות עמלק נאמר עליו (דברים כה יח) 'אשר קרך בדרך', שעשה לך הכל מקרה, והוא קליפת תקיפה מאוד, כמעט גורם לכל החמטים שבעולם, ושם הוא

המיתה והכליון, אבי אבות הטומאה שטמאמה, אף שמפרסם ונראה חי כונב הלטאה, אף על פי כן בחיות שלו נקרא מת ממש, ולהיפך המאמין ובוטח חי לעולם עולמים.

'אוצר החיים' וקרא דף צג.

עמלק נגד שער החמשים שבטומאה

ודע דהאי רישא קדישא, רישא דלא אתידע, אשר שם אנו מקוין שיתעלה נקודת יו"ד יהדות ושפיכות הנפש שלנו, לפני יוצר כל, אשר ממלא כל עמון, ולית אתר פנוי מינה ממש (תק"ז קכב), וכל החשכות והקטנות והתגברות הרע, שם שם הוא אתנו וכל שכנגדו קורי עכביש, הבל וריק אין בה ממש, כללו של דבר, אין שום תנועה קטנה שאדם מנענע, שלא יהיה שם אלופו של עולם ממש, הוא אתנו עמו בהשגחה על כל תנועה... שפרעה ועמלק שהם נגד שער החמשים שבטומאה, כופרין בכל זה, 'אשר קרך בדרך', ועושין הכל מקרה, הם צוררין ואויבים, ומשכחין כל זה, להיות במחשבתו שבוא כל, יחיד העולם, אין סוף ממש עומד לנגד פניו, וכשיצאו מן הגלות... ואז יתגלה בעינים פקוחות, שכל מה שהיה לכל אחד מישראל בכל רגע מפגעי הזמן, הכל היה אלהיו עמו.

'היכל הברכה' שמות דף יא:

א"א להניצל לגמרי מעמלק עד שישגי שהוא אין

כי באמת לא השיגו ישראל שלימות דעת דקדושה שער החמשים... ונמסרו אל אל אחר שער החמשים דטומאה מינות וכפירה עמלק, כי ב"ז שער הנ' דקליפה, אשר כל מי שבא שם נאבד לעולם, ואין לו תקון כמבואר בחסד לאברהם (מעין ב נה טו)

ושער החמשים נקרא 'ראשית' כידוע, ועיין בברית כהונת עולם אשר משם עשה המן עין גבוה חמשים (אסתר י"ד), וכמו ששער החמשים דקדושה ראשית, ושורש ישראל כולל כל השערים אשר נאחזין שם בני"י, כל אחד בשער שלו, כך 'ראשית גוים' הנאחזין במ"ט שערי טומאה 'עמלק' הוא ראשית גוים, ומשם בא לאגחא קרבא [עם] ישראל שלא השיגו עדיין שער הנ' עד מות תורה. אבל כל הגוים יראו מישראל, והוא בא מכח שהוא בקליפה יותר גדול. 'ואחריתו' דלקו ומחי בכל דור עדיין לא נתבטל הקליפה שלו בכל יום נתרבין כופרים ומינים על תורה שבע"פ עיקר הדת...

ואי אפשר להניצל לגמרי מקליפה שלו, 'עדי אבד' (במדבר כד ט), שישגי אדם שהוא אין ממש, אבוד ונאבד שפל ונבזה בטל כעפרא דארעא אשר הכל נידושין עליו, והוא בלב אמת עקב נידוש, וסובל כמה יסורין וחלישות דעת ובזיונית וליצנות של ראשי מרורים כלענה, והוא אבוד ונאבד, אזי מוחה ומבטל קליפות עמלק אלא עד דייתי קב"ה אשכון את דכא ושפל רוח, אזי נאבד מוחה אמתה, ויתגלה הדעת עין בעין.

'זהר חי' ח"ה דף פד:

עמלק משכח מציאות אלהותו יתברך בכל תנועה

ואמר מרן הקדוש אור עינינו רוח אפינו משיח ה', אזכה להיות עפר ואפר תחת כפות רגליו המאירין, האר"י בעש"ט רבינו ישראל בן אליעזר, (תולדות יעקב יוסף בראשית א) די מרתתין וחיל ורעדה יאחזון מהאי קרא (דברים לא יח) 'הסתר אסתיר', שאסתיר גם את הסתרה, שכל זמן שאדם אפילו בחשכות גדול ואויבו רודפין אחריו, והוא בקטנות וחשכות גדול עד מאד

מות, והוא יודע בידיעה ברורה ואמונה שלימה, ששם אתו עמו אלהיו, אלופו של עולם בכל תנועה, מיד יתפרדו כל פעוליו און (תהלים צב י).

אבל כשראוי לעונש, אזי הקב"ה מסתיר גם הסתרה ממנו שנשכח ממנו על ידי פרעה ועמלק ברגע מציאות אלהותו ית' על כל תנועה, ואז נופל אדם רחמנא ליצלן לאיזה מדות רעות גאוה וכעס ותאוות רעות ר"ל, ואנכי הוא שם, שאנכי בעצמי בכל תנועה, ואנכי הסתרת י את הסתרה גם כן, ואין שום מציאות ושום חיות אלא מאור פניו, והוא נופל ע"י עמלק לשכחה, ואומר 'על כי אין אלהי בקרבי' (שם פסוק יז) חס וחלילה.

אע"פ שאינו מרגיש חיות אלהות בכל קרבי את שם קדשו (מלה"פ תהלים ק"א), אעפ"כ יאמין באמונה שלימה וידיעה ברורה, ויסבל חלישות דעת ויסורים וקטנות וישתעשע, כמו שאמר משיח ה' (תהלים לא ה) 'אגילה ואשמחה בחסדך אשר' אתה מלך נורא ונשגב אהוב ומתוק אתה בעצמך 'ראית את עניי ידעת בצרות נפשי', ויש לי מזה שמחה אין שיעור, שמלך גדול ונורא ואיום משיגה על תולע קטן בריה אפילה ושפילה כמוני היום, 'ובאמונתו יחיה צדיק' (מלה"פ חבקוק ב, ד) באמת, ויסיר מעליו כל המדות רעות, ויבוא להתדבק באור שפע השכלה חיות אלהות, בהכנעה גדולה ובלב מלא אור וחיות.

'זהר חי' ח"ה דף יח.

השומר לבו מקליפת עמלק נעשה מרכבה לשכינה

עיקר שמירות לב מבחינות 'רם', כטעם 'ורם לבבך' [מספר 'רם'], שהוא סוד 'עמלק' (דברים ח יד) [גי'] א"ל אחר, וכששומר את לבו נמשך עליו בחינות האל הטוב, ה' פעמים 'אל', ה' פעמים 'טוב', [גי' ר"ם], בסוד 'מיל"ה יוס"ף' [גי' ר"ם]. ונמחה עמלק מלב על ידי האל הטוב, ואז נאמר עליו (משלי יז) 'גמל נפשו איש חסד', בסוד לב טהור ברית ראש ידים רגלים, כולם מרכבה אליו יתברך.

'אוצר החיים' דברים דף מו.

העובר על 'לא תטור' זהו מעשה עמלק אכזר

מצות נטירה בלב כדרך עמלקים ימ"ש חקוק באות יו"ד רוא דברית, כידוע מזוהר וממרן אלקי. וזהו אזוהרה דומה לאזהרת שנאת הלב, אלא שהשנאת הלב הוא שאינו עושה שום מעשה ולא מדבר שום דיבור של שנאה על חבריו. ואזהרה זאת הוא שלא יעשה כדרך שעושיין הרשעים שבזמננו, כשעושה לו חבריו איזה רעה, אינו כועס ואינו מכלימו, והוא על פי חכמת (פאליטיק) חכמה רעה שקר וכזב, אבל נוטר לו שנאה ואומר יבוא יומו, ובין כך אוכל עמו ושותה עמו ומנשק עמו נשיות שונא, וכשיזדמן לו לעשות איזה רעה לחבירו אף לעוקרו מן העולם, עושה בהסתר ובהעלם על ידי אחר או כיוצא, שלא יהיה ניכר כלל אם הוא עושה לו שום דבר, ועושה כל הרעות 'ואמר לא פעלתי און' (מלה"פ משלי ל ט), מה עשיתי לך אחי, לא ידעתי מזה כלל, אדרבה אני אוהב לך אהבת נפש, וזהו נטירה ששומר את השנאה לכל יודע לחבירו, ואם עושה עמו איזה טובה [עושה] בהכרח [כדי] שלא יהיה ניכר שנאתו לחבירו, אז אומר לו: ראה אחי איני כמותך, אדרבה אני אוהבך ועושה עמך טובה, והוא בקרבו ישים ארבו (ירמיה ט, ז), זהו שעובר על 'לא תטור' לאו חמור, וזהו מעשה עמלק אכזר.

'אוצר החיים' וקרא דף קעב.

גדולת נשמת מרדכי הצדיק ואסתר המלכה

התגלות האור הרב של מרדכי הוא בעת הגלות המר

עיקר התגלות האור הרב של מרדכי הוא בעת השינה והדורמיטא והגלות המר, 'כיתרון האור מן החשך' (קהלת ב י), כמו שידוע כי כמה פעמים האדם בצער וחשכות ועצבות והסתרות פנים, עד כמעט שהוא אבוד ונאבד בעיני עצמו, ומאמין באמונה שלמה שאלופו של עולם בכל תנועה, כי בעת החשכות והסתרה רואין למעלה למי אתה פונה ולמי לבך פונה באמונה שלמה. ואז ברגע פתאום, יבוא ארון אל היכלו, ויאיר עליו אור מופלא בחיות אלהות, עד שנתבטל ממנו כל המדות, ובא למעלה מן המדות, בתענוג מופלא. והאור הזה שהוא תענוג מופלא הוא בחינות 'מרדכי' בהתפשטות אור הרב שביד עליון שבת קודש... ולכן בהכרח לא תמצא במגילה שום שם, כי עיקר התגלות הארות מרדכי באור הרב אינו אלא בעת הסתרה, שמשתיר הקב"ה פניו שהם שמוותיו הקדושים, ולפי גודל הסתרה [כך] גודל האור הבא אחריהם שהוא בחינות מרדכי היהודי.

'בתם אופיר' אסתר הקדמה שניה

מר דכיא המטרה כל המרידות של עוה"ז

ושוש יסוד אבא ידוע שהוא התורה, ויסוד אבא שיוצא לחוץ מיסוד רחל, בסוד מרדכי, מר דכיא המטרה כל המרידות של עוה"ז, והן הן אותיות שנפלו בכל עסקי עוה"ז, בדומם צומח חי, וצריך להעלותם, וכל עניני עוה"ז, מאכילה ושתייה, ומשא ומתן, ול"ט מלאכות, שעיקרן לברר בחינות אהוריים,

מבואר כי היצה"ר הוא שד, והוא זוהמא שהטיל הנחש יסודית הרעים מדות הרעות תאות הרעות, וע"י מיתה מתעכל הרע לגמרי, ונשאר גוף יסודית טובים זכים ונקיים, כקודם החטא שהיה מעפר עליון ויסודית עליון, וגם נשאר אצלו מה שזיכך ע"י תורה ומצות את הטוב מן הרע, והחזיר נה יצה"ר אל הקדושה והבורר הטוב שבהם, ועל דעת זה כל גוף ולבוש מאבי"ע שנתברר הטוב מן הרע, והן אברי השינה שנתבררין לטוב ע"י תשובה תורה ומצות, והגוף הן הזה הוא מלבוש וחלוקא דרבנו, המלוכב בו בגן עדן ארצי אחר פטירתו. ולפעמים וזכה בו גם בעוה"ז לבוש מלכות, וזכו בו מרדכי ואסתר וצדיקים בעת תורה ותפלה.

'זהר ח' ח"ד דף רסה:

מרדכי ואסתר זכו גם בעולם הזה להתלבש בהאי גוף קדוש

שמעון בנו אומר, 'כל ימי גדלתי בין החכמים ולא מצאתי לגוף טוב אלא שתיקה' (אבות א י). 'כל ימי, צלמי ימי, שממנו נעשה הגוף הפנימי שכולו טוב שעומדין בו בגן עדן, ויש צדיקים כמו מרדכי ואסתר, שזכו גם בעולם הזה להתלבש בהאי גוף קדוש [שעומדין בו בגן עדן], ועל כולם משה רבינו, כנודע מסוד 'של נעלך' (שמות ג ה) עיין (בעני חיים) שער החשמל (פרק ג). וגוף של הימים נקרא גוף טוב, כי גוף זה רובו רע משכא דחויא. והשלם הזה [רשב"ג] שהיה מעשרה הרוגי מלכות, אמר 'כל ימי גדלתי אותן [בין החכמים] ואין בהם שום מום וחסרון, אעפ"כ לא מצאתי שאזכה להתלבש בגוף טוב' של צלמי ימי, ומשיב על זה 'אלא שתיקה', שתוק כך עולה במחשבה (מנחות כט:), שהוא צריך להיות מהרוגי מלכות בגוף הגשמי הזה לתקנו בבחינת נשמה כנודע, אבל שאר חכמים יכולין לזכך עצמן להגיע למדרגה הגדולה להתלבש בגוף טוב של גן עדן בעולם הזה.

'וצר חסד' אבות א, יז

אסתר המלכה מסרה נפשה בשביל ישראל

שמעתי מאמורי' זלה"ה על דברי אסתר המלכה, שאמרה (אסתר ג י) 'נפשי בשאלתי ועמי בבקשתי', על פי מושל, כשעושר מופלג צריך לאיזה סך להלוות לו על איזה שעה, והולך לחבירו שהוא ג"כ עשיר מופלג, אינו בא בבקשה לפניו להלוות לו, אלא בלשון 'שאלה', היש תחת ידך איזה סך להלוות לי, ותיכף משיב לו הן. ולשון 'בקשה' שייך לעני המבקש איזה טובה מעשיר. ובאמת אסתר המלכה כבר מסרה נפשה באמת על עמה ועל קידוש השם, ולא אמרה אלא דרך שאלה 'נפשי בשאלתי' שאינו אלא לשון שאלה, שאינו שואל ממך אם תתן לי או לא, כי כבר מסרתי נפשי באמת, אבל 'עמי בבקשתי', אבל נפשי לא שייך ביה לשון בקשה, כי ברצון נפשי ובשמחה אני נותן נפשי על ישראל עד כאן.

'בן בית' תהלים כא, ה

מרדכי ואסתר ידעו להשביע השד על ידי שם המפורש

וזה ענין אסתר, שהיתה שולחת שיהי במקומה (וזה ח"א רעו), והיתה יודעת היא ומרדכי להשביע השד יצר הרע שלה, קליפות נגה שלה, על ידי שם המפורש, ומתלבש בדמות גוף, והולך אצל אחשוורוש, ומשם נולד דריוש בן אסתר, חציו רע וחציו טוב, וצוה שיבנה בית המקדש, ואחר שמת כורש ודריוש הראשון שנתבטל בימיו, וכימי נגה נבנה, ששמע לאסתר אמו.

'זהר ח' ח"א דף לב:

אסתר נתלבשה בחשמ"ל

ותלבש אסתר מלכות (אסתר ה א) כי כל הכלים והלבושים של הנשמות, הם בסוד ב"ע, שהם חיילין דמלכות דאצילות, אבל בסוד אצילות שהוא בחינות חיה, אין עוד כלי כנגדה, 'מלכות' הוא רוח הקודש, ששם בעלי רוח"ק מדרבין, כמו דוד ויוצא בו וכן שלמה בנוי. ואסתר נתלבשה בחשמ"ל שהוא מן יאהודנה"י. 'לבוש מלכות' ע"ב תרע"א יאהודנה"י, והוא ידעא דצדיקיא מתלבשין בלבוש מלכות, נהיר לבי"ע, ובאצילות אין עוד כלי לנשמות הצדיקים.

'זהר ח' ח"ה דף קמא:

מבואר בדברי מרן בעין חיים (שער לט בסוף דרוש ג), והן הן בחינות יסוד אבא שיוצא לחוץ, אותיות התורה שנתפזרו בכל הדברים שבעולם. וכשהצדיק עוסק בהם ביהודים מקרב הגאולה, ומוחה עמלק מר המות.

'מותר שקלים' על פני וקן ירושלמי שקלים

'פתחיה', הפותח כל השערים בלי שום עיכוב

הקב"ה עשה עמנו נס על ידי זכות 'פתח יה' הפותח שערי רחמים, 'שאהריתך ישנא מאור' (איוב ח ז), ובזכות פורים ומגלה ומשלוח מנות ומתנות, והביסום עד שיתרחב דעתו בשמחה ויצא מדעתו, אזי ממשכיך התגלות יסוד אבא הזה, ורחמי המרובים, בהתגלות גם לעת פ"ב אף לעתיד, שנוכל לעלות מעולם ועד עולם בלי עיכוב.

וקיבלנו שבימי הפורים יוכל לעלות נשמה קטנה להיכל של צדיק מופלא בלי שום מעכב, וכן עולין כל התפילות לכתר בלי עיכוב. וזהו 'ואחריתך' הקטנות 'ישנא מאד' אף בעת הגדלות, ולזה אחר הנס שנתנה שמו [של מרדכי ל] 'פתחיה', הפותח כל השערים בלי שום עיכוב, להעלות כל מה שנעשה בקטנות בלי שום דיקדוק הדין, ולזה הדר קיבלה בימי אחשוורוש (שבת פח). בהתגלות אור הרחמים, שלא לדקדק כל כך בעת עלותו לראות פני ה'.

'מותר שקלים' על פני וקן ירושלמי שקלים

זה לעומת זה

בעת שנולד נשמה קדושה, נותנין לו 'עזאזל' (ראשי תיבות) א"ת ז"ה ל'עומת ז"ה ע"שה, ונברא כנגדו איש אשר בתוכו [הוא] נפש רעה דומה ממש אל הצדיק, ומתנהג עצמו בצדקות ורמאות, ומשתרר ומנשא עצמו כאיש צר ואויב' (אסתר ה י). המנגד למרדכי היהודי, וכן בלעם נגד משה היה נביא מושך אחריו אנשים כיוצא בו, וכל זה ידוע ממרן הריב"ש טוב (תולדות יעקב יוסף פרשת בהר ופרשת שופטים ועוד) בפסוק 'על מה שוא בראת' (תהלים פט מה) 'יעוין שם. 'ענינו כיוונים' (שה"ש ה יב) מאנה באונאה את מי שאין לבו שלם עם ה' אלהיו, שימשוך עצמו אל ראש רוב כמותו לצער הצדיקים.

'זהר ח' ח"ג דף פט:

מרדכי ואסתר זכו להתלבש בלבוש של אדה"ר קודם החטא

והנה אדם הראשון קודם שחטא היה הגוף הפנימי שהוא עדין, והנה הגוף הפנימי שהוא צלם אמיתי, נעשה בהארות יסוד אמא תוך נקודת ציון של המלכות, והם חותם תוך חותם מיסוד ומלכות שבנוקבא, ומאלו נעשה תרין דיוקנין אל הנשמות, רב וזעיר, וגם יש לבוש צלם מן דכורא. וכל אלו יש בהם בחינות שכבר נתברר לטוב גמור בסוד 'אלוה' אור קדמאה, והוא מסייע לברר הלבושים הצלם והכלים על ידי תורה ומצות, כי הלבושים של אדם סוד חשמל הכל לקחתם נה, כי לקח עשו הרישע המלבושים שלו שקודם החטא, והם הם המתבררים בכל עת, אשר זכה יעקב אליהם שנתבררו אצלו על ידי תורה ומצות. והנה מרדכי לבש 'לבוש מלכות' (אסתר ח טו), וכן אסתר 'ותלבש אסתר מלכות' (שם ה א) שזכתה להתלבש בלבוש של קודם החטא, כמבואר [בזוהר] שלח (קסב).

'זהר ח' ח"ג דף מו:

ב"ה פורים תשפ"ד

זמני קבלת קהל ומשלוח מנות אצל כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א בעצם יום המסוגל יום פורים דמוקפין בביתו נאווה קודש רח' ארזי הבירה 45 בין השעות 12:00 עד 2:00 בצהריים בדיוק!

לידיעת הציבור הקדוש!
לא תתאפשר כניסה לקו"פ מחוץ לשעות הנ"ל

בכוחה שבט"ל

שולחן הטהור

לקט הלכות מספר 'שולחן הטהור' ו'ז' זהב'
לרבינו יצחק אייזיק מקאמרנא זי"ע

בענין אמירת 'על הנסים' בפרוים פורים דמוקפין שושן פורים

בענין אמירת 'על הנסים' בתפלת שמונה עשרה 'בפרוים' ביום ט"ו אדר 'שושן פורים' פורים דמוקפין, האם יש איסור לומר 'על הנסים' בתפלתו או שאין איסור לומר, ומה טעם האיסור. ואם אמר בדיעבד האם חוזר להתפלל. והאם יש חילוק בין תפילת לחש לחזרה.

דעת האו"ח שאסור לומר 'על הנסים', ודעת הב"י שאין איסור

איתא ב'ארוחות חיים' (ח"א הלכות מגלה פורים אות לב) וז"ל: ואין אומרים תחנה ולא למנצח ושיר מזמור בשני הימים, לפי ששניהם כאחד טובים, אבל לקרות בתורה ולהזכיר על הנסים בתפלה אסור, כי אם ביום ארבעה עשר לבדו. ע"כ. ומובא ב'בית יוסף' (סימן תרצ"ד כתב ר"ע) בזה"ל: וז"ל ארוחות חיים (הל' פורים אות לב) אין אומרים תחנה ולא למנצח ושיר מזמור בשני הימים אבל לקרות בתורה ולהזכיר על הנסים [בט"ו] אסור כי אם בארבעה עשר, עכ"ל. וכתב עליו הב"י וז"ל: ואינו יודע מה איסור יש בהזכרת על הנסים.

דעת הב"ח שאסור לומר ואם אמר חוזר, דעת הרמ"א שאסור לומר

הב"ח (שם ד"ה כתב בספר) תמה על דברי הב"י שכתב ואינו יודע מה איסור יש בהזכרת על הנסים. וכתב וז"ל: ולפע"ד הדבר פשוט דאסור הוא, ואם אמר על הנסים בחמשה עשר צריך לחזור ולהתפלל, דמשנה מוטבע בהרכה שטבעו חכמים הוא, ולא דמי למתפלל במוצאי שבת שמים דמבדיל בראשונה ואינו מבדיל בשנייה, ואפילו הכי אם הבדיל בשניהם לא מחזירין ליה, כמו שכתב הר"ף (ברכות יח.), דהתם ודאי כיון דמוצאי שבת הוא ותקנת חכמים להבדיל בתפלה במוצאי שבת ושפיר עביד דאבדיל, אלא דלכתחלה אין צריך לאבדולי בתשלומין, אבל הכא בחמשה עשר לאו פורים הוא, ולא אתקון לומר על הנסים בתפלה אלא לפורים, ע"כ. וכן הרמ"א ב'דרכי משה' (שם אות ג) כתב על דברי הב"י שכתב ואינו יודע מה איסור יש בהזכרת על הנסים. וכתב וז"ל: ואינו מבינו, דמאחר דאין צריך לאמרו אם אומריו היו הפסק בתפלה ובברכת הזמון, ואין לך איסור גדול מזה. ועוד הביא הדרכי משה שכן כתב ב'מנהגים' (ל"א) שירא מנהגי פורים עמוד קנא) שאין אומרים על הנסים בשושן פורים. וכן פסק הרמ"א (שם סיף ב) ואין אומרים על הנסים רק ביום י"ד, אבל לא בט"ו.

דעת הט"ז והמג"א שאם אמר אינו חוזר

ומה שכתב הב"ח שאפילו בדיעבד אם אמר על הנסים בחמשה עשר צריך לחזור ולהתפלל דמשנה מוטבע שטבעו חז"ל, כתב עליו חתנו הט"ז (שם סיף א) מו"ח ז"ל הפריז על המדה לומר שאפילו בדיעבד אם אמרו חוזר דמשנה מוטבע שטבעו חז"ל, וזה אינו, דהא איתא (בסימן קה ס"ב) המועד ומזכיר מאורע שאר ימים בתפלה שלא בזמנה לא היו הפסק, ואפילו לפי מה שחלקנו שם (סק"ג) בין הבדלה לשאר דברים, מ"מ כאן יש קצת שייכות בימים אלו, על כן ודאי אין צריך להחזיר אם אמרו, כנלע"ד ברור. ע"כ וכן המג"א (שם סיף א) כתב מיהו אם אמרו אין מחזירין אותו, כמ"ש סוף סימן ק"ח [דאם אמר מאורע שאר ימים בתוך התפלה לא היו הפסק] דלא כב"ח. ע"כ.

סיכום דברי הפוסקים

הרי שנחלקו מרן המחבר הב"י והרמ"א אם יש איסור יש בהזכרת על הנסים בפרוים ביום ט"ו שושן פורים פורים דמוקפין, לדעת מרן המחבר ליכא איסור לומר על הנסים, וכן לא הביא בשו"ע שלא לומר בפרוים על הנסים בשושן פורים. ולדעת הרמ"א אין לומר על הנסים. ולדעת הרמ"א אם אמר בדיעבד, דעת הב"ח להתפלל. אמנם דעת הט"ז והמג"א שאינו חוזר להתפלל כיון שיש קצת שייכות בימים אלו. וכ"כ החיד"א בשו"ת 'יוסף אומץ' (סימן ה) דכן יש להכריע מדברי מרן הבית יוסף הנ"ל שאינו חוזר להתפלל. ע"ש.

דעת רבינו שאינו חוזר

ודעת רבינו שאינו חוזר להתפלל אם אמר על הנסים אפילו כל השנה לא רק בשושן פורים, כדכתב רבינו ב'שולחן הטהור' (סימן קה סיף יב) וז"ל: טעה בשאר ימים והזכיר 'עלה ויבוא', או 'על הנסים' דהנוכה ופורים, או 'זכרינו' 'מי כמוך' 'בספר חיים', 'נחם', אין זה הפסק כלל דהם תפלות קדושות וראויות לכל השנה.

דעת הפוסקים לומר 'על הנסים'

לאורך כתב היעב"ץ בספרו 'מור וקציעה' (סימן תרצ"ג) על מה שכתב הב"י ואינו יודע מה איסור יש בהזכרת על הנסים בט"ו. וז"ל: ובאמת אנא אמינא ליה, ואי איישר חילי אקבעיניה להילכתא, ואמאי לא, מוכיח דקבלינן ט"ו נמי ליום טוב מדכתיב במגילת תענית. ולא נצרכה אלא לאסור של זה בזה כו' (מגילה ה:). ובו היה עיקר הנס בשלמותו. מי גרע להזכיר בו מעין המאורע מיו"ט ב' של גלויות, כל שכן הכא דאיכא תרתי, משום ספיא דיומא נמי מיבעי לן למימריה, ואין טעם ברור שלא לנהוג בפרוים ספקא דיומא, אלא משום דיו"ט דדבריהם הוא, ודיינו שנקל בקריאת מגלה שני ימים, משום טרחה דצבורא, משא"כ בהזכרה. ע"כ.

וכן איתא במנהגי המהר"ל (הלכות פורים אות ז) ביום שני אומר על הנסים. דהיינו ביום שני שושן פורים פורים דמוקפין אעפ"י שהיה בפרוים היה נוהג המהר"ל שהיה מהראשונים במנהגי אשכנז, לומר על הנסים בתפלה, ולא חשש להפסק בתפלה.

וכן כתב הרדב"ז (בשו"ת ח"א סימן תקח) שהאומר על הנסים בשני הימים לא הפסיד, דקושטא הוא שבשני הימים נעשו להם נסים ונפלאות, כמו שמבואר במגילת אסתר. ע"ש.

[ועוד אפשר ללמוד מדבריהם, שכן כרך המוקף חומה כירושלים שקוראים בט"ו, יכולים לומר 'על הנסים' גם ביום י"ד דפרוים].

דעת רבינו שמחלק בין לחש לחזרה

כתב הגה"ק ממונקאטש ב'נמוקי או"ח' (סימן תרצ"ג) דרכי חיים ושלום חודש אדר סימן תתנ"ו וז"ל: שמעתי בשם חו"ז הרה"ק מוה"ר יצחק

אייזיק זי"ע בעל 'היכל הברכה' מקאמרנא, שהיה אומר על הנסים בשושן פורים בתפלה בלחש, וכשהיה אז מתפלל לפני העמוד או בתפלה בקול לא אמר, מפני שהוא נגד פסק השו"ע לא רצה לפרסם בצבור בקול ולכתחילה. וכן שמעתי כמדומני עוד מקדושים אשר בארץ זי"ע שאמרו על הנסים בתפלה בלחש בשושן פורים. ע"כ. הרי שהביא עדות נאמנה שרבינו אמר על הנסים גם בשושן פורים, כדעת גדולי הפוסקים שאמרו על הנסים.

דעת מרן האריז"ל

בשער הכוונות (ענין פורים) הביא הגהה מרבי שמואל וויטאל ז"ל: אמר שמואל כתב אבא מורי [המהר"ח] ז"ל, וז"ל: שמעתי ממנהר"י הכהן שראה למורי [האריז"ל] ז"ל בבית הכנסת של אשכנזים ביום ט"ו לאדר שהוא יום הב' של פורים בהיותו בצפת ת"ו לא היה אומר על הנסים. ועוד כתב וז"ל: אמר שמואל גם אני ראיתי למורי [המהר"ח] ז"ל שביום הב' של פורים בדמשק לא היה אומר על הנסים. והנלע"ד כי הטעם הוא כי בענין ההפסק בעמידה לא היה מפסיק מספיא. ע"כ.

דעת רבינו מדעת מרן האריז"ל

וכתב בנימוקי או"ח (שם) על דברי המהר"ש וויטאל ז"ל: ומה שיש לדקדק איך שמע מהאריז"ל מה היה אומר בתפלה בלחש, כיון שלא השמיע בודאי לאוני אחרים ח"ו וגם לא לאוני עצמו, וגם לא כתוב שם שהיה אומר לנהוג כן, אך שהעידו מה שראו היינו שומעים את הקולות מהאריז"ל שלא היה אומר על הנסים בט"ו. יש לומר דהיינו בתפלת חזרה שהתפלל לפני התיבה, והשתא דאיתת להכי יש לומר גם האריז"ל ז"ל לא רצה לעשות בפרהסיא נגד הלכה הפסוקה הנהוגה, ובתפלת לחש היה אומר על הנסים, רק בתפלתו בקול בצבור לא היה אומר בפרהסיא מטעם הנוכר.

קהל 'עטרת שלום' קאמרנא

בנשיאות נ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

פניה"ק ירושלים תובב"א

לְעִשׂוֹת אוֹתָם יְמֵי מִשְׁתָּהּ וְשִׂמְחָהּ

הנגנו להודיע לכל קהל הקודש כי לכבוד יום הפורים יערך כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א ה'שולחן הטהור' משתה היין בשירה וזמרה בתופים ובמחולות בעצם יום הפורים יום שני ט"ו באדר פורים דמוקפין

בשעה 6:00

בהיכל בית המדרש הגדול

אפריאל אבן פורים
מנהל הקהילה

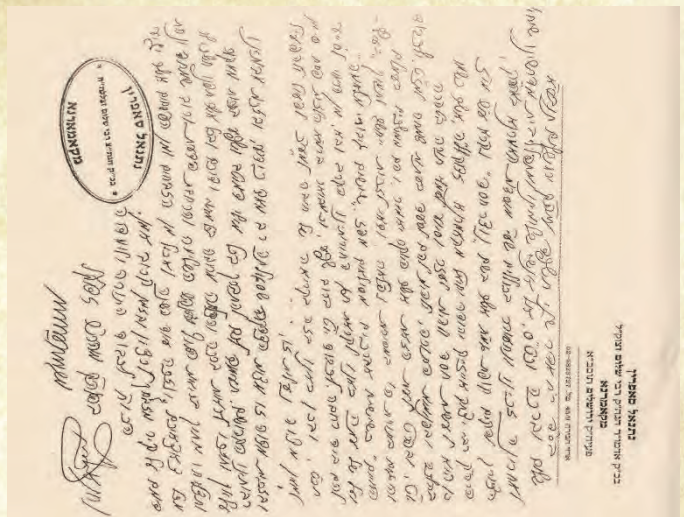

זכר יקר

הבט נא והתבונן בדבריי הקודשים והמופלאים של עמוד החסד החד"ק ר' ישעי' מקרעסטיר זיע"א שאמל על רבו החד"ק מליסקא זיע"א:

הדבנים הגאונים מתניינים ליישב איזה סתירה בדברי הרמב"ם ודבני מיישבו בפועל כמש, כי הרמב"ם פוסק להלכה שמעוזה על כל איש מישראל לאכול מצות בליל הדמ"ם פוסק ובמקום אחד פוסק הרמב"ם שאסור לישראל לנגוב, וכאן הבן שואל א"כ האיד קיימנו עיי ישראל מצות אכילת מצה בליל פסח, ולכאורה יש כוזה סתירה בדברי הרמב"ם, ברם כאשר רבינו משהר"ל לספק לעניי קמחא דפסחא וכל ערכי ההגות הושב הסתירה בדברי הרמב"ם בפועל כמש {מופת הדוד עמ' כ"ז}

ובכן אגא תיישב גם אתה הסתירה וזהם תרומתך בעיני יפה וברוח נדיבה עבוד מגבית "קמחא דפסחא" שע"י מפעל "עוצר חסד" למען לומדי התורה שע"י מוסדות קאמרא

בתרומתך בסך 350 ש"ח תזכה לקבל יין מבורך שנתברך מפ"ק של כ"ק מרז אדמו"ר שליט"א

בתרומתך בסך 500 ש"ח

תזכה בנוסף להיכנס לגורל על בקבוק י"ש מכסף שדוד שנתברך מפ"ק של כ"ק מרז אדמו"ר שליט"א